

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 6/2018 z 20. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, vo veci namietaného porušenia

základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 6/2018 z 20. septembra 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) svojím uznesením č. k. 24 D 570/2012-91 z 23. júna 2014 zamietol návrh sťažovateľky na prejednanie dedičstva k novoobjavenému majetku po poručiteľovi a tiež jej návrh na obnovu dedičského konania. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľky uznesením sp. zn. 6 CoD 3/2016 z 23. januára 2017 uznesenie okresného súdu č. k. 24 D 570/2012-91 z 23. júna 2014 potvrdil ako vecne správne. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 6/2018 z 20. septembra 2018 sťažovateľkou podané dovolanie odmietol z dôvodu podľa § 447 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti poukázala na vecnú nesprávnosť v podstate rozhodnutí všeobecných súdov v jej veci, pričom zdôraznila, že *«považuje jednak uznesenie Okresného súdu Košice II, č.k. 24D/570/2012-91 a 24D/570/2012-127, ako aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6CoD/3/2016-141, podľa ich obsahu za zmätočné a nepreskúmateľné, pretože... ona nepodala žiaden návrh na obnovu dedičského konania, preto celé „snaženie a snaha“ súdu o zbavenie sa problému, ktorý... bol spôsobený nedostatočným zisťovaním právneho stavu veci ohľadom majetku poručiteľa zo strany konajúceho notára, považuje za porušenie nielen jej procesných práv, ale aj ústavného práva na súdnu ochranu.»*. Ku skutkovému stavu jej právnej veci a k reáliám konania uviedla, že *„... konajúci notár tým, že v dostatočnom rozsahu nezistil skutočný rozsah a účastníkov vyššie uvedeného dedičského konania a schválil dohodu dedičov, porušil aj zásadu, že nikto nemôže na iného previesť viac práva, než sám má. Teda štátny orgán - notár a následne súd, spôsobili právnu situáciu, kedy členský podiel [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ostal naďalej evidovaný v SBD II. Košice a to aj napriek dohode dedičov, že ½ -icu členského podielu k 2-izbovému bytu č. [REDAKOVANÉ], nachádzajúcom sa na ul. [REDAKOVANÉ]*

██████████, vedeného u Stavebného bytového družstva II. Košice, Bardejovská 3, Košice, ktorý bol vyčíslený v zostatku 24.116,30 Sk podľa vyhlásenia účastníkov konania v trhovej hodnote vo výške 250.000.-Sk, nadobudla v celosti, čo do podielu poručiteľa pozostala manželka ██████████... bytom ██████████. Tento právny lapsus trvá od 26.01.2004, kedy osvedčenie o dedičstve nadobudlo účinky právoplatného rozhodnutia a nie len ██████████ ale aj vyššie uvedenej dedičke ██████████, uvedené rozhodnutie spôsobilo de facto aj de iure neriešiteľnú situáciu, napr. ohľadom prevodu uvedeného bytu do vlastníctva ██████████.“.

3.1 Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu poukázala na to, že najvyšší súd sa «... „obmedzil“ na konštatovanie, že nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 a § 431 C.s.p. je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p...». Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti „... poukazuje na nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenie NS SR 6Cdo 6/2018, kde... sa dovolací súd konkrétne a adresne vôbec nevysporiadal s dovolacími dôvodmi a to každým samostatne.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa ██████████... upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 47, ods. 2,3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní pod sp. zn. 6Cdo 6/2018 porušené bolo.

2. Rozhodnutie/uznesenie/ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo 6/2018, zo dňa 20.09.2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi ██████████... sa priznáva finančné zadostučinenie 8.000 Eur...

4. Sťažovateľovi ██████████... sa priznávajú trovy konania / právneho zastúpenia v sume 346,26 Eur...“

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

12. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

13. Vec napadla ústavnému súdu 11. februára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný štvrtý senát ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

III.

Referenčné právne normy

14. Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých

dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

14.1 Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Podľa § 431 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14.2 Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14.3 Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

14.4 Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15.1 Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

15.2 Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

15.3 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého

na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

17. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad [obdobne pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998)]. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

18. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01), alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne, pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti.

18.1 Vo všeobecnom poňatí posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

IV.

Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu

20. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Cdo 6/2018 z 20. septembra 2018 k sťažovateľkou predostretým výhradám v podstatnom uviedol:

„13. V preskúmvanej veci dovolateľka podala dovolanie, v ktorom nevymedzila spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 C.s.p. dovolacie dôvody tak, ako to predpokladajú uvedené ustanovenia C.s.p. V prípade takéhoto dovolania (t. j. dovolania, v ktorom absentuje vymedzenie dovolacích dôvodov) súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

14. Dovolateľka v dovolaní síce označila procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C.s.p., avšak neuviedla, v čom táto vada zmätočnosti spočíva. Za takúto vadu konania nemožno považovať jej tvrdenie, že nepodala žiaden návrh na obnovu konania, keď z jej návrhu na začatie konania (str. 4 odsek 2) jednoznačne vyplýva, že pre prípad, ak by súd nevyhodnotil jej návrh ako návrh o novoobjavenom majetku, navrhuje, aby súd konal o tomto návrhu ako o návrhu na obnovu konania. Dovolací dôvod teda nie je vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 C.s.p.

15. Obdobne dovolateľka pristupovala aj k odôvodneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 432 ods. 1 C.s.p. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Navyše, vymedzenie právneho posúdenia veci, ktoré dovolateľka pokladá za nesprávne, sa musí týkať tohto konania a nie pôvodného dedičského konania. V dovolaní dovolateľky absentuje akákoľvek argumentácia spochybňujúca nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Jej námietky sa sústreďujú v podstate len na nesprávnosť a nezákonnosť v postupe súdu a notára v pôvodnom dedičskom konaní. Spochybňovanie správnosti rozhodnutia súdu a notára v pôvodnom dedičskom konaní však nezodpovedá požiadavkám uvedeným v § 432 C. s. p.

16. Nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 a § 432 C. s. p., je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľky preto podľa vyššie citovaného ustanovenia odmietol.“

V.

Posúdenie vecí ústavným súdom

V.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy

21. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré určujú náležitosti podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, s akcentom na jeho riadne odôvodnenie a s poukazom na ich nespĺnenie sťažovateľkou v podanom dovolaní. Relevantná právna argumentácia absentuje aj v sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti, ktorá je postavená výlučne len na deklarácii jej nespokojnosti s aktuálnym skutkovým stavom a rozhodnutiami všeobecných súdov, a preto je celkový postup najvyššieho súdu ústavne konformný, neumožňujúci záver o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Je potrebné už na tomto mieste zdôrazniť, že ústavný súd nepreskúmava skutkové a právne závery súdov do dôsledkov ich absolútnej správnosti, ale podľa parametrov ústavnej udržateľnosti, a to z hľadiska základného práva, ktorého porušenie je namietané. Nie je teda úlohou ústavného súdu, aby v prípade takej (ústavnej) udržateľnosti komplexne nahrádzal rozhodovanie všeobecného súdu. Takto vymedzený uhol pohľadu vyvoláva v dotknutej veci záver o odmietnutí ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21.1 Z dôvodu nevyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné uvažovať ani o porušení čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy (bod 15.1 a 15.2), pričom sťažovateľkou namietané porušenie čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy nemá v okolnostiach dotknutej veci opodstatnenie, resp. sťažovateľka argumentačne nevysvetlila, v čom má spočívať porušenie oboch naostatok označených práv. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmieta sťažovateľkou

podanú ústavnú sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

23. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne

ako zjavne neopodstatnenú bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02), vychádzajúc pritom z účelu tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou EŠLP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

24. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie v sťažovateľkinej veci bolo právoplatne ukončené uznesením krajského súdu sp. zn. 6 CoD 3/2016 z 23. januára 2017, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 24 D 570/2012-91 z 23. júna 2014, bol tým aj odstránený stav jej právnej neistoty. V dôsledku právoplatne skončeného konania už teda nemôže ani dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu